

Žiljšan.

Ker robovjem in skalovjem je pustlo, tiho in mrtvo vse, samo stari gadje stanujejo tam, ki delajo imenitno stvar: Žiljšan. Pri tem imenitnem, pa težkem delu se pa uprehajo tako, da so vsi penasti. Pa joj, draži jih nikar, če ne, se bodo! Vedi, ta niso nikoli bolj tako razkačeni, kakor zdaj!

Žiljšan je tako čudna stvar, da nobeden ne ve, nič gotovega povedati od nje. Pravi, da je podoben čudno pisanim kroglicam, ki so skup nabrane, kakor jagode v molik.

Lidor dobi Žiljšan, ima vsega obilo, kar če. Položi ga v žito, nikoli ti ne bo žitnica prazna; primi ga z denarji v roki, ne bo ti prišla kača v mošnjo. Če bi ga prejela kaka dekle, bi dobila potem koš otrok; z eno besedo z njim imaš tudi vsega, česar ti srce poželi!

Vem, da bi ga tudi ti rad dobil. Spleti tedaj slamnato kolo, polij ga s stopljenim smolo, pojde tje, kjer stanujejo gadje, zažgi kolo in ga potakaj čez prodnje gade. Vsi se bodo zvrili v t' roče in se spustili za gorčim kolesom. Samo eden bo ostal in varoval zaklad. Ubij ga, vzemi mu Žiljšan in, pumaruka, nikoli ne boš stradal, če ti kdo ne ukrade Žiljšana, kakor so bili naredili pred tidesetimi leti pri Meceznovih tatje. Pa res, kaka bogatija je bila popred pri Meceznu! Od tistega časa je na obo vse narobe; neveča čez nesrečo povzro, tako da je zdaj taka beračija, da Bog pomagaj!

Σ